

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **a) N. J., státní příslušnost Gruzie, b) I. J., státní příslušnost Gruzie, a c) L. J., státní příslušnost Gruzie**, oba zastoupeni zákonným zástupcem B. J., všichni zastoupeni Mgr. Yulii Kushnir, advokátkou v Praze 1, Revoluční 724/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě N. J. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013, o žalobě I. J. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013, o žalobě L. J. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013,

t a k t o:

- I. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262/5/SO/sen-2013, ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182/5/SO/sen-2013, ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769/5/SO/sen-2013 se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se včas podanými žalobami dne 2. 10. 2013 a dne 7. 10. 2013 domáhali zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013, ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013 a ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013, kterými byla zamítnuta jejich odvolání proti usnesením Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 20. 7.

2012, č. j. OAM-28099-5/DP-2012, č. j. OAM-28046-3/DP-2012 a č. j. OAM-28039-3/DP-2012, kterými byla zastavena řízení o jejich žádostech o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 20. 7. 2012 zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, řízení ve věci žádostí cizinců o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky.

Žadatelům byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za stejným účelem s platností od 1. 8. 2006 a postupně prodlužován do 25. 5. 2012. Dne 18. 5. 2012 podali žadatelé u správního orgánu prvního stupně žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a současně požádali o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti. Tvrdili, že právník bez vědomí zákonného zástupce vzal zpět jejich žádosti o povolení trvalého pobytu, a proto zmeškali lhůtu pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Žadatelé byli oprávněni požádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v období od 26. 2. 2012 do 14. 5. 2012 vzhledem k tomu, že žádosti byly podány až dne 18. 5. 2012 byly podány po uplynutí zákonné lhůty, tedy v době, kdy k jejich podání nebyli oprávněni.

Správní orgány poukazovaly na ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 citovaného zákona vztahuje obdobně. Dále poukázal na ustanovení § 47 odst. 1 téhož zákona, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Zástupce žalobců JUDr. Karel Brückler, advokát v Praze 5, podal včas odvolání proti usnesením o zastavení řízení, v nichž uvedl, že zákonný zástupce – otec žadatelů, činil vše pro včasné podání žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Byl však v mylném přesvědčení, že lhůta končí posledním dnem vyznačeným v cestovním dokladu na štítku povolení k pobytu. Jako důvod opožděného podání uvedl, že nezávisle na vůli otce nejmladší syn L. onemocněl a postupem času i starší sourozenec N. a pak i otec rodiny. Jako důkaz doložil lékařské potvrzení ze dne 10. 5. 2012 osvědčující, že otec žadatelů byl dne 9. 5. 2012 vyšetřen pro zvýšenou teplotu a bolesti v krku, byl mu doporučen klidový režim, antibiotika a režimová opatření. Po skončení nemoci byly žádosti podány do tří pracovních dnů od odpadnutí překážky.

Žalovaný správní orgán odmítl tvrzení o mylném přesvědčení, že lhůta končí posledním dnem vyznačeným v cestovním dokladu na štítku povolení k pobytu, s tím, že otec i matka žadatelů mají povolený dlouhodobý pobyt a toto povolení mají již déle než 5 let. K důvodu opožděného podání v důsledku onemocnění celé rodiny žalovaný uvedl, že podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k novým návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Podle předloženého lékařského potvrzení byl otec žadatelů ošetřen dne 10. 5. 2012, tj. v době před podáním žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podal až dne 17. 5. 2012. Přesto žadatelé v žádosti o prominutí zmeškání lhůty uvedli jako důvod nezávislý na vůli otce ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skutečnost, že právník bez vědomí zákonného zástupce vzal zpět žádost o povolení k trvalému pobytu.

Pokud jde o doložené tvrzení týkající se onemocnění členů rodiny žadatelů, žalovaný uvedl, že podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Předloženým lékařským potvrzením je sice doloženo, že jeden žadatel a otec všech žadatelů byli ošetřeni dne 9. 5. 2012 a 10. 5. 2012, tzn. v době před podáním žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Přesto žadatelé v žádostech o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky uvedli, že důvodem na jejich vůli nezávislým ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla skutečnost, že právník bez vědomí zákonného zástupce vzal zpět žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný konstatoval, že žadatelé v řízení před správním orgánem prvního stupně neuvedli skutečnost, že v podání žádosti v zákonné lhůtě jim zabránila nemoc. K nově uvedenému důvodu proto nebylo přihlédnuto, neboť se jedná o důvod, který mohli žadatelé sdělit již dříve v řízení v prvním stupni.

Žalovaný správní orgán uzavřel s tím, že žadatelé měli povinnost podat žádost již ode dne 26. 2. 2012 až do 14. 5. 2012, a že žádost byla podána teprve až dne 18. 5. 2012, tedy v době, kdy k jejímu podání již žadatelé nebyli oprávněni.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podá žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Žalobci, při podání žaloby zastoupeni Mgr. Michalem Kroftem, advokátem v Praze 7, se svými podáními domáhali zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávnosti a nezákonnosti, neboť odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobci dále namítali porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a dále § 2 odst. 3, 4 a § 3 správního řádu s tím, že nebyla šetřena jejich práva nabytá v dobré víře.

Žalobci dále namítali nečinnost správních orgánů v řízení o odvolání.

Žalobci namítali, že žalovaný neposoudil řádně důvody pro opožděné podání žádosti jako důvody na vůli cizince nezávislé. Doložené onemocnění v rodině žalobců a přímé dopady trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 2, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku (sp. zn. 67 T 28/2003, 9 To 312/2013), kdy otec žadatelů má postavení poškozeného, když mj. obžalované svěřil záležitosti týkající se prodloužení k dlouhodobému pobytu / vybavení povolení k trvalému pobytu a z a tyto služby jí zaplatit. Obžalovaná jej přitom za použití padělaných listin uvedla v omyl, že předmětné povolení mu již bylo vydáno.

Žalobci se dovolávali zásady zakotvené v § 4 odst. 4 správního řádu, že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Žalovaný správní orgán ve svých vyjádřeních ze dne 14. 11. 2013 navrhl žalobu zamítnout. Současně poukázal na skutečnost, že žalobci podal dne 23. 8. 2012 další žádost o udělení trvalého pobytu (sp. zn. OAM-18625/TP-2012, OAM-18634/TP-2012 a OAM-18639/TP-2012), přičemž řízení o těchto žádostech dosud nebylo ukončeno.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 20. 10. 2015, jehož se žalovaný nezúčastnil, a zástupkyně žalobců Mgr. Yulia Kushnir, advokátka v Praze 1, tvrdila, že k opožděnému podání žádosti došlo v důsledku jednání třetí osoby, která měla oklamat žalobce, resp. jejich zákonného zástupce, a jednala v jejich neprospěch.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32, za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44, pokud cizinci zabrání ve včasném podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (resp. o prodloužení doby jeho platnosti) důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v dodatečně lhůtě tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů (§ 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců) uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasném podání žádosti zabránily.

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Ze správního spisu soud ověřil, že jsou zde založeny žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu všech tří žalobců datované dnem 18. 5. 2012 a spolu s nimi další doklady, mj. „Souhlas s přítomností další osoby H. Š., nar. X, při jednání na OAMP Ministerstva vnitra“.

Ve spisech jsou dále založeny identické „Žádosti o prominutí zmeškání lhůty“, datované dne 17. 5. 2012, v níž se uvádí: „Z důvodu toho, že právník bez vědomí B. J., nar. X., vzal zpět žádost o povolení trvalého pobytu v ČR a neinformoval nás o tom, zmeškali jsme lhůtu pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.“.

Ve spisech je rovněž založeno odvolání proti prvostupňovému usnesení o zastavení řízení, podané dne 14. 8. 2012, k němuž byly přiloženy přílohy:

- „Lékařská zpráva – nález“, datovaná dnem 9. 5. 2012, v níž se uvádí: „nemocný N. J. dnes vyšetřen na zdejší ambulanci pro zvýšené teploty a bolesti v krku – nepřítomnost příslušného lékaře. V objektivním nálezu známky akutní faryngotonsilitidy, teplota 38,6 st. C. Doporučen klidový režim, antibiotika, režimová opatření. Kontrola za týden, při zhoršení obtíží ihned. Podepsána MUDr. N. B., praktická lékařka.“
- „Lékařská zpráva – nález“, datovaná dnem 10. 5. 2012, v níž se uvádí: „nemocný B. J. ošetřen 10. 5. 2012 pro akutní zhoršení stavu, bolesti hlavy a bolesti v krku, obtížné polykání. V objektivním nálezu známky herpetické faryngotonsilitidy. Pacient zajištěn příslušnou léčbou, nutnou součástí je klidový režim na lůžku. Doporučení dodržování režimových a léčebných opatření. Kontrola za týden, při zhoršení obtíží ihned. Kompletní dokumentace k dispozici na zdejší ambulanci. Podepsána MUDr. N. B., praktická lékařka.“

Z obsahu správního spisu, jakož i z rozhodnutí vydaných správními orgány prvního a druhého stupně a z vyjádření žalovaného je nepochybné, že všichni tři žalobci podali žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky opožděně dne 18. 5. 2012. Zákon o pobytu cizinců vymezuje jednak dobu, v níž je možno žádost o prodloužení pobytu podat a zároveň stanoví i postup pro případ, kdy cizinec tuto lhůtu zmešká.

V inkriminované věci nelze než konstatovat, že zákonný postup ze strany žalobců respektován nebyl. Z žádostí tak, jak jsou podány, vyplývá, že současně s nimi byly podány i žádosti o prominutí lhůty, a to s argumentací, která se vztahovala k zpětvzetí žádostí o trvalý pobyt. Z usnesení správního orgánu prvního stupně, tj. Ministerstva vnitra, odboru azylové a

migrační politiky, nevyplývá, že by se prvostupňový orgán žádostmi žalobců o prominutí zmeškání lhůty vůbec zabýval. V odůvodnění usnesení o zastavení řízení o tom nic není. Za takového stavu věci měli ovšem žalobci na tuto skutečnost poukázat v odvolání. Měli tedy namítnout, že sice podali své žádosti opožděně, ale že zároveň žádali o prominutí zmeškání a uvedli důvody. Nicméně taková námitka ze strany žalobců nebyla vznesena ani v podaných žalobách.

Pokud žalobci dále namítali nečinnost správních orgánů v řízení o odvolání, musel soud odmítnout tuto jejich námitku s tím, že k uplatnění svých práv na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bylo namístež podat žalobu podle § 79 a násl. soudního řádu správního. Nečinnost správních orgánů nemůže být předmětem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalobci namítali porušení svých procesních práv, jichž se měl žalovaný dopustit, že vydal rozhodnutí odporující požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobci dále namítali porušení § 2 odst. 3, 4 správního řádu s tím, že nebyla šetřena jejich práva nabytá v dobré víře. Žalobci se dovolávali zásady zakotvené v § 4 odst. 4 správního řádu, že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Všechny tyto námitky procesní povahy musel soud odmítnout jako neodůvodněné.

Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. února 2013, č. j. 9 Aps 10/2012 – 19, postup správního orgánu nelze označit za nezákonný bez dalšího pouze z důvodu existence protichůdného názoru, byť by byl aprobován soudním rozhodnutím. Správní orgán je povinen v případě rozporné judikatury soudů stejného stupně učinit závěr, jakým z vyslovených názorů se bude řídit a tento závěr řádně odůvodnit. Vzhledem k povinnosti správního orgánu postupovat ve skutkově i právně shodných řízeních jednotně je vyloučeno, aby ve shodných řízeních postupoval různým způsobem s odkazem na to, že se účastníci dovolávají rozdílných rozhodnutí soudů.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobci podali své žádosti opožděně, když už k tomu nebyli oprávněni. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jakož i v souladu se správním řádem, když řízení o těchto žádostech zastavily, resp. zamítly odvolání. Námitky žalobců týkající se porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu byly žalobci formulovány velmi obecně. Není zřejmé, jaká nabytá práva měli na mysli. V inkriminované věci se jednalo o podání žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na

území České republiky. Takže ze samotného názvu podaných žádostí vyplývá, že jejich práva k dlouhodobému pobytu končila, resp. skončila.

Povinností správního orgánu je postupovat ve skutkově i právně shodných řízeních jednotně ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Městskému soudu v Praze je z jeho praxe známo, že správní orgány ve shodných případech opožděného podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky postupují shodným způsobem jako v inkriminované věci.

Městský soud v Praze v této souvislosti považuje za případné poukázat na starou právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým, nechť každý si střeží svá práva). Tak, jak postupně žalobci měnili své právní zástupce, stejně tito zástupci měnili důvody pro prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti. Popsaný průběh správního řízení nelze považovat za nezákonný. Žalovaný rovněž nepřekročil meze správního uvážení a neporušil tak § 2 odst. 2 správního řádu. I tyto námitky jsou proto nedůvodné.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

V každém řízení podle správního řádu je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu, a proto má povinnost postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V inkriminované věci se jedná o další obecnou námitku žalobců, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v tomto směru neuvádí nic dalšího. K tomu Městský soud v Praze upozorňuje na ustálenou judikaturu k formulaci žalobních, resp. kasačních důvodů, a to na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58:

I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.

II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Není tedy povinností soudu za žalobce tyto důvody jakkoliv dohledávat. Navíc, nelze odhlédnout ani od skutečnosti vyplývající ze správního spisu, že podklady pro rozhodnutí

tvořily výhradně listiny, které sami žalobci prostřednictvím svých právních zástupců správním orgánům předkládali. I tyto námitky jsou proto nedůvodné.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami účastníků ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu platí pro odvolací správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání (§ 89 odst. 2 citovaného zákona). V inkriminované věci žalovaný správní orgán postupoval v souladu s citovanými ustanoveními správního řádu. Řádně se vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Z textu odůvodnění je zřejmé, že v odvolacím řízení přezkoumával soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy, a to v plném rozsahu. Posuzoval soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy, jakož i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo rovněž s právními předpisy. I tyto námitky jsou proto nedůvodné.

Podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Pokud se žalobci dovolávali zásady uvedené v § 4 odst. 4 správního řádu, musel tuto námitku soud odmítnout jako nepatřičnou, a to s poukazem na ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu: „Účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu“. V inkriminované věci měli totiž ve správním řízení žalobci postavení účastníků řízení, neboť se jednalo o jejich žádostech. Žalovaný neporušil tak § 4 odst. 4 správního řádu. I tyto obecné námitky jsou proto nedůvodné.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí

vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznámá, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.

Pokud žalobci namítali porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Žalobci tuto námitku koncipovali poměrně obecně. Tvrdili porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nicméně v tomto směru konkrétně neuvedli, ke kterým kritériím nebylo v jejím případě přihlédnuto. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že citované ustanovení zákona o pobytu cizinců § 174a, tj. zásada přiměřenosti, se vztahuje na řízení o správním vyhoštění. Nikoliv na řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

V inkriminované věci je nesporné, že poslední den pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl v případě žalobce den 14. 5. 2012, a že žalobci podali svou žádost až dne 18. 5. 2012, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty. Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kategoricky stanoví *expressis verbis*, že *usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*. Žalovaný byl tedy povinen postupovat tak, jak postupoval a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy, nejsou v něm řešena věcná práva a povinnosti účastníka řízení. Příslušné ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*, nepředpokládá, že by správní orgán v tomto případě přihlížel nebo zkoumal další otázky včetně poměrů cizince. Jedinou otázkou, kterou správní orgán ze zákona je povinen se zabývat, je posouzení žádosti podané do tří pracovních dnů po zániku důvodů, které zabránily v podání žádosti ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy posouzení toho, zda tyto důvody byly na vůli cizince nezávislé. Touto otázkou se v napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán zabýval, jak je uvedeno výše.

Žalobci v podaných žalobách namítali, že žalovaný neposoudil řádně důvody pro opožděné podání žádosti jako důvody na vůli cizince nezávislé. Kromě onemocnění v rodině žalobců namítali přímé dopady trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 2, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku (sp. zn. 67 T 28/2003, 9 To 312/2013), kdy otec žadatelů má postavení poškozeného, když mj. obžalované svěřil záležitosti týkající se prodloužení k dlouhodobému pobytu / vybavení povolení k trvalému pobytu a z a tyto služby jí zaplatit, přičemž jej obžalovaná měla za použití padělaných listin uvést v omyl.

Městský soud v Praze musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Tvzení týkající se trestné činnosti bývalé „právní“ zástupkyně nebylo lze ani ověřit, neboť s výjimkou spisových značek nebylo uvedeno, jaké soudy vlastně měly v této trestní věci rozhodovat. Pokud jde o námitky uplatněné ve včas podaných odvoláních, žalovaný správní orgán se jimi řádně zabýval, a to včetně připojených potvrzení o onemocnění v rodině žalobců. Tyto doklady žalovaný vypořádal podle § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož k novým skutečnostem a k novým návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Předloženým lékařským potvrzením je sice doloženo, že jeden žadatel a otec všech žadatelů byli ošetřeni dne 9. 5. 2012 a 10. 5. 2012, tzn. v době před podáním žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Přesto žadatelé v žádostech o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky uvedli, že důvodem na jejich vůli nezávislým ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla skutečnost, že právník bez vědomí zákonného zástupce vzal zpět žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žadatelé v řízení před správním orgánem prvního stupně neuvedli skutečnost, že v podání žádosti v zákonné lhůtě jim zabránila nemoc. Žalovaný neporušil správní řád, když uvedl, že k nově uvedenému důvodu nelze přihlédnout, neboť se jedná o důvod, který mohli žalobci sdělit již dříve v řízení v prvním stupni.

V žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 17. 5. 2012 uvedli žalobci jako důvod nezávislý na vůli otce ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skutečnost, že právník bez vědomí zákonného zástupce vzal zpět žádost o povolení k trvalému pobytu. Z usnesení správního orgánu prvního stupně, tj. Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nevyplývá, že by se prvostupňový orgán žádostmi žalobců o prominutí zmeškání lhůty vůbec zabýval. V odůvodnění usnesení o zastavení řízení o tom nic není. Za takového stavu věci měli ovšem žalobci na tuto skutečnost poukázat v odvolání. Měli tedy namítnout, že sice podali své žádosti opožděně, ale že zároveň žádali o prominutí zmeškání a uvedli důvody. Nicméně taková námitka ze strany žalobců nebyla vznesena ani v podaných žalobách.

V odvolání sice žalobci připouštějí, že podali žádosti opožděně, ale argumentují zcela jinou skutečností, než která byla uvedena v rukou psaných žádostech o prominutí zmeškání lhůty. Argumentují jednak tím, že jejich otec a oni sami byli nemocní, a také uváděli, že jejich otec nesprávně vyhodnotil tu dobu, po kterou je možno podat žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. To jsou zcela nové skutečnosti, které současně s podáním oněch prvotních žádostí vůbec uplatňovány nebyly.

V žádostech tak, jak jsou obsaženy ve správních spisech, není o nemoci žalobců, resp. jejich otce, jako zákonného zástupce uvedeno vůbec nic. Žalovaný správní orgán tedy nepochybil, jestliže se vypořádal s odvoláními v tom rozsahu, jak byla podána. Tzn., vypořádal se s otázkou nemoci žalobců resp. jejich zákonného zástupce a i s tvrzením, že otec žalobců nesprávně vyhodnotil datum, do kterého bylo lze žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu podat. Tyto námitky žalovaný správní orgán řádně vypořádal, a z tohoto pohledu jeho rozhodnutí vlastně nevykazuje žádnou vadu, pro niž by bylo možno je zrušit.

Žalobci v žalobě uvedli, že žalovaný měl posoudit jejich důvody pro opožděné podání předmětné žádosti, jako důvody na vůli cizince nezávislé. To je sice pravda, v každém případě správní orgány byly povinny činit, ale jenom za okolností, že by žalobci takové důvody hned s podáním své žádosti uvedli. Tyto důvody, jimiž argumentovali v dalším průběhu řízení, tj. nemoc, při podání žádosti vůbec uplatněn nebyl, správní orgán o něm nic nevěděl, a proto k němu pochopitelně nemohl nijak přihlídnout, nemohl se s ním nijak vypořádat.

Podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 soudního řádu správního zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Pokud jde o tvrzení, které zástupkyně žalobců uvedla při jednání dne 20. 10. 2015, tedy že vlastně k opožděnému podání žádosti došlo v důsledku jednání třetí osoby, která měla oklamat žalobce, resp. jejich zákonného zástupce, a jednala v jejich neprospěch, potom nezbyvá než konstatovat, že tato argumentace v průběhu toho správního řízení, ani v žádosti, zejména ani v odvolání vůbec uplatněna nebyla a koneckonců není uplatněna, takto výslovně, ani v podané žalobě. Takže soud, který je tedy vázán tím, že žalobní námitky lze uplatnit pouze do dvou měsíců ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí, se s touto skutečností se nijak blíže nezabýval a ani zabývat nemohl

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**